

Indstilling

til

Ministeriet for Kirke- og Undervisningsvæsenet fra det kgl. Teaters Bestyrelse

angaaende et

Forslag til Lov vedrørende Ordning af det kgl. Teaters Forhold.

Da Rigsdagen under Landstingets Møde den 12. Maj 1908 afsluttede sine Forhandlinger om Lovforslaget om »Forlængelse af Gyldigheden af Teaterloven af 13. Marts 1903«, var det fra alle Sider en Forudsætning, at den derefter vedtagne midlertidige Ordning af Teatrets Forhold skulde afløses af en *endelig Ordning* efter Forløbet af den i Loven fastsatte 3aarige Frist.

I Overensstemmelse hermed udtalte vedkommende Folketingsudvalg enstemmigt, at det »tilraader at indskrænke Lovens Varighed til et Tidsrum af 3 Aar for at indrømme Ministeren en passende Frist til at overveje, hvorledes en fast Ordning af Statens Forhold til det kgl. Teater kan tilvejebringes i Fremtiden«, og i samme Retning gaar en Række under Forslagets Behandling paa Rigsdagen faldne Udtalelser.

Til Vejledning under Udarbejdelsen af et saadant Forslag til »en fast og varig Ordning af Statens Forhold til Teatret« foreligger i Udvalgsbetænkningen ligesom under Forslagets Behandling i Salen en Række Udtalelser, der paa en vistnok udtømmende Maade gør Rede for de Veje, ad hvilke der overhovedet er Mulighed for at gaa, medens der ikke fra Rigsdagens Side foreligger nogen egentlig Tilkendegivelse af, at en Ordning i en vis nærmere Retning vilde kunne paaregne Rigsdagens Tilslutning.

Ved Behandlingen af hele den her foreliggende Sag, der jo ikke blot omfatter Spørgsmaalet »Teatrets Forhold til Staten«, men tillige herigennem — i større og mindre Grad — Spørgsmaal vedrørende Teatrets *øvrige* Forhold, tør formentlig efternævnte Princip kunne betragtes som godkendt som Grundlag for de herhen hørende Overvejelser:

Driften af alle tre sceniske Kunstarter — Skuespil, Opera og Ballet — opretholdes som Statsdrift og Fællesdrift.

Medens dette Princip næppe iøvrigt kræver nogen nærmere Begrundelse, skal vi med Hensyn til Fællesdriften af de tre Kunstarter henlede Opmærksomheden paa den store Betydning, som denne ejendommelige nationale Forbindelse har haft ikke blot for Skuepladsen som saadan, men tillige paa vor nationale Digtning, der frembyder de værdifuldeste Vidnesbyrd i saa Henseende lige fra Johs. Ewalds »Fiskerne« til Heibergs »Elverhøj« og Drachmanns »Der var en Gang«. Havde ikke Musik og Tale fra gammel Tid været vant til paa vor Scene at indgaa denne »tætte Forening